

Следъ обичайните поздравя с Ягага, той приближи до тях и на всекиго даде по три обли камъчета.

Магу застана предъ него и тържествено заговори:

— Велики Ягага! Победихме не сь оржие, а сь добро сърдце. Пратениците на Ваха пожелаха миръ на Маха и тримата царе, непримирими, днесъ идатъ, за да положатъ заедно сь Васъ клетва за вѣчно приятелство, предъ лицето на синята Ваха и предъ нейните пратеници. Кажете вашата дума.

— Моята дума е миръ! — рече тържествено Ягага и почна по редъ да прегръща тримата царе.

А Шагада и Дагага — двете дъщери на Ягага бѣха отишли при Янъ Бибианъ и като го държаха нѣжно за ржцетъ, гледаха го въ лицето и сияеха отъ радостъ.

— А мене не поглеждай, — каза престорено сърдитъ Калчо, като се обърна къмъ Янъ Бибианъ.

— Избери си една отъ двете, — каза Янъ Бибианъ весело. — Или по-добре вземи ги и двете.

И като не знаеше какво да прави, и уморенъ отъ дългитъ церемонии, той извади една праздна цигарена кутия и я даде на по-големата — Шагада.

Дагада се намръщи.

Янъ Бибианъ тогава даде на нея една кибритена кутийка.

Дъщеритъ на Ягага ликуваха.

(Продължава)

Пролѣтенъгостъ

Щъркелъ дългокракъ и бѣлъ
И у насъ добре дошелъ!

Какъ прекара цѣла зима,
Тамъ, на югъ, кждето има

Друга хубава страна
Съ топло слънце и храна?

Бѣше ли ти жалъ и мжка,
Следъ есенната разлжка.

За гнѣздото ти, за насъ
И за жабешкия гласъ,

Който иде изъ блатата
И се губи въвъ полята.

Зарадъ тѣхъ ли си дошелъ,
Щъркелъ дългокракъ и бѣлъ?

Борисъ Маковски

Крокодилската пещера

На единъ островъ живѣяли мжжъ и жена, които имали десетъ сина. Тѣ се наричали по числа. Десетъ, Деветъ, Осемъ, Седемъ, Шестъ, Петъ, Четири, Три, Две и Единъ. Следъ това имъ се родила дъщеря и нарекли я Лиляна.

Единъ день родителитъ извели децата си на полето, за да имъ покажатъ какъ се хвърля копие. Лиляна хвърлила копието най-далече. Хвърлила го чакъ на брѣга въ Крокодилската пещера. Като отърчала да си вземе копието, паднало въ самата пещера, Лиляна помолила крокодила:

— Моля ти се, дай ми копието!

— Вземи го, — казалъ крокодилътъ.

Когато Лиляна влѣзла вътре, върху входа на пещерата падналъ огроменъ камъкъ и я затворилъ. Така крокодилътъ заробилъ Лиляна.

Родителитъ не знаели какво се е случило. И понеже Лиляна вече дълго време не се завърнала, изпратили синоветъ, за да видятъ какво е станало съ нея.

Десетъ пристигналъ предъ входа на пещерата и викналъ:

— Лиляно, кжде си?

— Десетъ, мили мой брате, спаси ме! Заробена съмъ отъ крокодила.

Но Десетъ, като завиждалъ на Лиляна, че хвърля копието по-добре отъ него, не искалъ да спаси сестра си, и се върналъ въ дома си.

— Не можакъ да намѣря сестра си... — казалъ той на родителитъ. — Нека отиде да я потърси Деветъ. Може той да я намѣри.

Като търсилъ сестра си, и Деветъ стигналъ крокодилската пещера, но защото и той билъ завистливъ, не поискалъ да освободи сестра си. Когато се върналъ, казалъ на родителитъ си:

— Изпратете Осемъ, той може да я намѣри.

Така отишли и останалитъ братя да търсятъ сестра си и никой не поискалъ да я освободи. Най-младиятъ братъ, който последенъ отишелъ да търси сестра си, дълго се луталъ и най-после намѣрилъ крокодилската пещера.

— Кжде си, сестрице? Хайде въ кж

щи! — викналъ Единъ.

Отъ пещерата отвърнала сестрата:

— Не мога, мили мой братко, защото съмъ заробена отъ крокодила.

Единъ дълго мислилъ какъ да освободи сестра си и най-после се до-сѣтилъ. Тойсе качилъ на висока кокосова палма, която расла на нѣколко крачки отъ пещерата и започналъ да хвърля отгоре кокосови орѣхи предъ входа на пещерата.

— Моля те, крокодилчо, подигни малко камъка отъ входа на пещерата. Тѣй ми е топло, — казала Лиляна на крокодила, който току що задрѣмалъ.

Крокодилътъ изгълнилъ желанието на Лиляна. Като забелязала предъ входа кокосовитъ орѣхи, Лиляна помолила крокодила:

— Пусни ме, моля те, крокодилчо, да си събера малко кокосови орѣхи. Много съмъ жедна.

— Бихъ те пусналъ, но ще избѣгашъ.

— Нѣма да избѣгамъ. Искамъ само да се напия съ кокосово млѣко. Ако не ми вѣрвашъ, вържи ми краката съ вжже.

Крокодилътъ се съгласилъ. Той свързалъ краката на Лиляна съ конопъ и я пусналъ да излѣзе предъ пещерата, за да си събере кокосови орѣхи.

Щомъ Лиляна излѣзла отъ пещерата, Единъ скочилъ отъ палмата, отвързалъ конопеното вжже и съ него вързалъ крокодила за палмовото стѣбло. Така брата и сестрата избѣгали.

Понеже изминало доста дълго време, откато Лиляна не се върнала, крокодилътъ потеглилъ вжжето и викналъ:

— Лиляно, Лиляно, върни се!

Но Лиляна не се обадила вече. Птицитъ, които си почивали на палмата, припадали да се смѣятъ на крокодила.

Бѣсенъ отъ ядъ, крокодилътъ дръпналъ силно палмата и я счупилъ. Палмата паднала предъ входа на пещерата и отъ тогава крокодилътъ не излѣзълъ отъ нея.

Когато стигнали въ кжщи, Лиляна разправила на баща си какво се е случило. Бащата много се разсър-

Тримата братя

Единъ богаташъ ималъ трима сина. Всички били глухонѣми. По тази причина бащата ги прѣсналъ по свѣта, за да се научатъ да говорятъ.

Следъ нѣколко години се завърналъ първиятъ синъ. Тогава бащата го запиталъ, какво е научилъ и синъ му отговорилъ:

— Ние, тримата братя...

— Само това ли? — запиталъ бащата. Синъ му изново отвърналъ:

— Ние, тримата братя...

Следъ това пристигналъ вториятъ. И него бащата запиталъ, какво е научилъ, а той му отговорилъ:

— Затуй, защото сме богати.

— Ами само това ли? — казалъ бащата, и синъ му повторилъ:

— Затуй, защото сме богати.

Тогава дошелъ и третиятъ. Когато бащата му задалъ сжщия въпросъ, той отговорилъ:

— Това е чудесно!

— Какво? — извикалъ разсърденъ бащата. — Щомъ повече нищо не сте научили, тогава и тримата се махнете отъ главата ми и да не се вестяватъ при мене, докато не се научите да говорите добре.

Следъ това тримата братя тръгнали заедно по свѣта. Като вървѣли така, тѣ стигнали до една нива. Въ нивата лежалъ убитъ човѣкъ. Тукъ ги намѣрилъ единъ полицай и запиталъ:

— Кой уби този човѣкъ?

— Ние тримата братя — отговорилъ първиятъ.

— Ами защо? — запиталъ полицаятъ.

— Защото сме богати! — казалъ вториятъ братъ.

— Тѣй значи, а! Тогава, въ името на закона, азъ ви арестувамъ.

На това третиятъ братъ отговорилъ:

— Това е чудесно!

Лелята стояла дълго време на гости и единъ день започва да се готви да си отива.

— Защо си отивашъ, леличко? — питатъ децата.

— Защото престанахте да ме слушате.

— Ами като си отидешъ, толкова по-лошо. И като слушаме, пакъ ще си ядемъ боя отъ тате.

диль на другитъ си сина и имъ казалъ:

— Вие отъ край-време завиждахте на сестра си и никакъ не я обичахте. По тази причина вече нѣма да давамъ предимство на старитъ предъ младитъ, а ще върша обратното. За въ бждеще ще ви броя по обратния редъ: Единъ, Два, Три, Четири, Петъ, Шестъ, Седемъ, Осемъ, Деветъ, и Десетъ.

Пакостниятъ обуца

Абуказемъ, старъ багдатски търговецъ, бѣ познатъ съ своето голѣмо скжперничество. Неговитъ сандѣци бѣха пълни съ злато и си стояха непожтнати. Живѣеше той като просякъ и най-старигъ хора въ Багдате го помѣха въ една и сжща изцапана дреха. На главата си носѣше старъ турбанъ, изгубилъ всѣква форма и съ толкова много дупки, колкото звезди на небето. Особено правѣха впечатление неговитъ обуца, шити и кърпени безброй много пжти и винаги обковани съ голѣми желѣзни гвоздеи. Човѣкъ не можеше да ги погледне безъ да прихне въ смѣхъ. Тия обуца бѣха толкова грозни, че ако трѣбваше да се спомене нѣщо много грозно, безформено и мръсно, тогава хората веднага си казваха:

— Сжщо като обуцата на Абуказемъ!

Единъ день, когато тоя скжперникъ успѣ да продаде на единъ търговецъ, за доста много пари, известно количество хубави и кристалини шишета, напълнени съ розово масло, той бѣше толкова много въодушевенъ, че реши да изхарчи малко пари.

Дали да покани нѣкой отъ роднинитъ си на вечеря? Боже упаси! Ами всѣки, като нѣкой дервишъ следъ постъ, ще изаде не малко храна!

Да купи тогава малко кафе отъ най хубавото и да почерпи нѣколко приятели? Но защо да ги събира, за да му изпиятъ

кафето и следъ това пакъ да го одумватъ!

Така той дълго време размишлява и реши, че е най-добре да отиде на баня и хубаво да се изкжпи, нѣщо, което много отдавна не бѣше вършилъ. Когато влѣзе въ банята и започна да съблича дрехитъ си, приближи до Абуказемъ единъ неговъ роднина и започна да го кори за неговото прекалено скжперничество. Той го посъветва, че е дошло време да захвърли старитъ си изкжсани обуца, които сж му създавали такава лоша мълва.

— И азъ решихъ да сторя това, — отвърна му недоволенъ Абуказемъ.

Като обърна гърбъ на тоя, който го посъветва, Абуказемъ навлѣзе въ водата. Когато най-после излѣзе отъ водата, за своя най-голѣма изненада предъ своето изкжсано сблѣкло той видѣ нови обуца. Абуказемъ веднага си помисли, че неговия роднина му е устроилъ тази приятна изненада. Обу той обуцата и излѣзе отъ банята. Но тѣзи обуца били на кадията, който дошелъ следъ него на баня. Кадията много се изненада, когато не намѣри своитъ обуца. Търси ги той на всички страни и най-после, въ единъ мраченъ жгълъ, намѣри ужаснитъ обуца на Абуказемъ.

— Какво? — извика бѣсно кадията — Нима тоя отвратителенъ скжперникъ ми е открадналъ обуцата? Тичайте по него и ми го доведете!

Стражаритъ отърчаха на улицата и хванаха Абуказемъ тъкмо въ момента,

когато влизаше въ дома си. Тѣ веднага го отведоха въ затвора.

Напразно той се оправдаваше, че не е ималъ намѣрение да открадне обуцата. Ето единъ случай да се разбере отъ кжде и какъ е натрупалъ своето богатство. Кадията заповѣда да го пуснатъ на свобода, ако заплати една твърде голѣма глоба.

Отчаянъ, Абуказемъ се върна въ дома си. Щомъ остана самъ, той седна съ скръстени нозе и започна да гледа тия обуца, които му причиниха толкова голѣмо зло и загуба. И въ яда си той ги грабна и хвърли въ рѣката Тигръ, която протичаше покрай неговата кжща.

Следъ два или три дни, рибаритъ, които наблизо ловѣха риба, изведнажъ усѣтиха въ мрежата си нѣщо тежко. Озарени отъ надежда, тѣ си помислиха, че въ мрежата е хванатъ нѣкакъвъ богатырь: златенъ саханъ или кутия пълна съ злато и скжпоценни накити.

Но какво бѣше тѣхното разочарование, когато видѣха чудния ловъ. Това бѣха обуцата на Абуказемъ, които ужасни гвоздеи бѣха разкжсали тѣхната мрежа. Ядосани, тѣ отново захвърлиха обуцата презъ прозореца въ Абуказемовата кжща. Случи се така, че тѣ паднаха върху едно шише, пълно съ скжпоценно розово масло, което се счупи на парчета. Привлѣченъ отъ трѣска на стѣклото, Абуказемъ отърча въ стаята и съ ужасъ съгледа нещастнитъ обуца, които му донесоха глобата, изкочили отъ водата и пакъ му нанесли

голѣма загуба.

Като ни знаеше какво да стори отъ бѣсъ, Абуказемъ грабна бравдата, настѣче ги на две и викна:

— Проклети да сте! Сега ще направя така, че вече никога да не ми се мѣрнете предъ очитъ!

Той занесе обуцата въ градината, изкопа една дълбока яма и ги зарови. Въ това време, единъ отъ съседитъ му, който пушеше лула до единъ отъ прозорцитъ на кжщата си, забеляза, че Абуказемъ закопа нѣщо. Този неговъ съседъ, голѣмъ бѣбривецъ и злобенъ човѣкъ, започна да разправя изъ града, че Абуказемъ заровилъ въ земята своето безбройно богатство. Тази мълва се разнесе като мълния. Стигна тя и до кмета на града. Тогава той повика Абуказемъ и му каза, че ще го осъди на 50 удари, ако не раздѣли закопаното богатство съ него. Но Абуказемъ едва не припадна. Той се заблѣска въ гърдитъ, кълнѣше се въ пророка, че е закопалъ своитъ нещастни обуца. Кметътъ оше повече побѣснѣ отъ ядъ и му каза, че ще го накаже, защото не позволява да се шегуватъ съ него.

Абуказемъ почувствува какъ камшиктъ се увива около тѣлото му и че напразно е да упорствува противъ властта на този хищникъ. Той се съгласи най-после да му заплати една по-голѣма сума, но се закълна въ себе си, че този пътъ сигурно ще може да премахне тѣзи нещастни обуца отъ свѣта.